

Daniels bok – Nummer fyrtiotvå

Förbindelselänkar

Jeff Pippenger

2024-01-06

Johannes Döparen var en profet som utgjorde en förbindande länk.

”Profeten Johannes var den förbindande länken mellan de två hushållningarna. Som Guds representant trädde han fram för att visa förhållandet mellan lagen och profeterna och den kristna hushållningen. Han var det mindre ljuset, vilket skulle följas av ett större. Johannes sinne upplystes av den helige Ande, så att han kunde sprida ljus över sitt folk; men inget annat ljus har någonsin lyst eller kommer någonsin att lysa så klart över den fallna människan som det som utgick från Jesu undervisning och exempel. Kristus och hans uppdrag hade endast dunkelt förståtts såsom förebildade i de skugglika offren. Inte ens Johannes hade fullt ut förstått det kommande, odödliga livet genom Frälsaren.” Messias, 220.

Jesus var också en profetisk förbindelselänk.

”Kristus har banat vägen från jorden till himlen. Han utgör den förbindande länken mellan de två världarna. Han för Guds kärlek och nedlåtelse till människan och för människan genom sina förtjänster upp för att möta Guds försoning. Kristus är vägen, sanningen och livet. Det är ett hårt arbete att steg för steg, mödosamt och långsamt, gå vidare framåt och uppåt på renhetens och helighetens stig. Men Kristus har i rikligt mått sört för att meddela ny kraft och gudomlig styrka vid varje framåtskridande steg i det gudomliga livet. Detta är den kunskap och erfarenhet som alla händerna på kontoret önskar, och måste ha, annars drar de dagligen vanära över Kristi sak.” Testimonies, band 3, 193.

Johannes Döparens profetiska verk innefattade att förbinda den jordiska helgedomens hushållning med den himmelska helgedomen. De första ord Johannes yttrade när han för första gången såg Jesus var:

Nästa dag såg Johannes Jesus komma till sig och sade: Se Guds Lamm, som borttager världens synd. Johannes 1:29.

Men även om Johannes skulle identifiera övergången från det gamla Israel till det andliga Israel, var hans förståelse av denna övergång begränsad.

”Kristus sade till Johannes försvar: ’Men vad gick ni ut för att se? En profet? Ja, säger jag er, och mer än en profet.’ Johannes var inte endast en profet för att förutsäga framtida händelser, utan han var ett löftets barn, uppfylld av den helige Ande från sin födelse, och av Gud förordnad att utföra ett särskilt verk som reformator, genom att bereda ett folk för att ta emot Kristus. Profeten Johannes var den förbindande länken mellan de två hushållningarna.

Judearnas religion bestod, till följd av deras avfall från Gud, till största delen av ceremonier. Johannes var det mindre ljuset, som skulle följas av ett större ljus. Han skulle skaka folkets

förtröstan på deras traditioner och kalla deras synder till deras åminnelse och leda dem till omvändelse, så att de kunde bli beredda att uppskatta Kristi verk. Gud meddelade sig åt Johannes genom inspiration och upplyste profeten, så att han kunde avlägsna den vidskepelse och det mörker från de uppriktiga judarnas sinnen, som genom falska läror under generationer hade samlat sig över dem.

”Den minste lärjunge som följde Jesus, som bevittnade hans underverk och lyssnade till hans gudomliga undervisningens lektioner och hörde de tröstande orden som föll från hans läppar, var mer gynnad än Johannes Döparen, ty han hade ett klarare ljus. Intet annat ljus har lyst, eller skall någonsin lysa, över den syndiga, fallna människans förstånd, utom det som blev, och blir, meddelat genom Honom som är världens ljus. Kristus och hans uppdrag hade endast dunkelt förståtts genom de skuggartade offren. Till och med Johannes tänkte att Kristi regering skulle vara i Jerusalem och att han skulle upprätta ett jordiskt rike, vars undersåtar skulle vara heliga.” Review and Herald, 8 april 1873.

Aposteln Paulus var också en förbindelselänkande profet som skulle identifiera de profetiska tillämpningarna av den bokstavliga övergången till det andliga. Han förstod att det bokstavliga Jerusalem inte längre var profetians Jerusalem, ty det hade då övergått till det himmelska Jerusalem.

Ty detta Agar är Sinai berg i Arabien och svarar mot det nuvarande Jerusalem, och hon är i slaveri med sina barn. Men det Jerusalem som är där ovan är fritt, och det är vår allas moder. Galaterbrevet 4:25, 26.

I andra kapitlet av 2 Thessalonikerbrevet, som vi har betraktat, identifierade Paulus det bokstavliga hedniska Rom som den makt som höll det andliga påvliga Rom tillbaka från att bestiga tronen fram till år 538. I kapitlet identifierar han att ”syndens människa”, som sitter i Guds tempel, var samme ”kung” som Daniel identifierade i kapitel elva, vers trettiosex. Beviset för att ”kungen i norr” i de sista sex verserna av Daniel 11 är påvedömet blev nyckeln till att fastställa den sanningens ram som användes av Future for America utifrån kunskapens tillväxt år 1989.

I samma kapitel identifierade Paulus det hedniska Roms verk att hålla påvedömet framväxt tillbaka, intill den tid då det hedniska Rom skulle tas bort, och identifierade därmed att ”det dagliga” i Daniels bok var det hedniska Rom. Den sanningen blev själva nyckeln till att fastställa den sanningens struktur som frambringade kunskapens ökning år 1798.

I William Millers historia förkunnades budskapet när en övergång från den filadelfiska till den laodiceiska rörelsen skulle äga rum. I Future for Americas historia äger nu övergången från en laodiceisk rörelse till den filadelfiska rörelsen rum.

Den sanning som Paulus framlade i 2 Thessalonikerbrevet, vilken identifierade övergången från det bokstavliga hedniska Rom till det andliga påvliga Rom, blev ramen för Millers profetiska förståelse. Både Johannes Döparen och Paulus blev uppresta för att förklara övergången från det bokstavliga till det andliga. William Miller var förebildad av Johannes Döparen, och i hans verk var det av avgörande betydelse att han erkände relationen mellan det hedniska och det påvliga Rom samt övergången dem emellan, den övergång som Johannes blev upprest att identifiera.

Det finns fem hänvisningar till ”det dagliga” i Daniels bok, och de föregår alltid en symbol för den påvliga makten. I sammanhanget av den profetiska övergång som vi betraktar innefattar alla fem hänvisningarna övergången från det bokstavliga Rom till det andliga Rom. ”Det dagliga” i Daniels bok är en av de sanningar som framställs på Habackuks två tavlor, och är därför en grundläggande sanning som skulle försvaras; en sanning som slutligen skulle bli övertäckt av falska och förfälskade juveler och mynt. Det är ingen tillfällighet att varje sanning som framställs på de två heliga diagrammen har direkta inspirerade bekräftelser i Ellen Whites skrifter. Att förkasta någon av de grundläggande sanningarna (däribland ”det dagliga”) är att samtidigt förkasta Profetians Andes auktoritet.

”Sedan såg jag beträffande det ’dagliga’, att ordet ’offer’ hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av det åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den rätta förståelsen av det ’dagliga’; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt.” Review and Herald, 1 november 1850.

De som ”gav domenstimens rop” förstod ”det dagliga” som en symbol för hedendomen och/eller det hedniska Rom. Deras förståelse inbegrep också insikten att ordet ”offer” inte hörde hemma i stället i Daniel, där det hade tillagts av översättarna (genom mänsklig visdom) i King James-bibeln. Pionjärernas förståelse inbegrep vidare att ”det dagliga” alltid framställdes i samband med en av de två symbolerna för den påvliga makten, och att hedendomen (”det dagliga”) alltid föregick den påvliga symbolen. De identifierades alltid i den ordningsföljd i vilken de trädde in i den profetiska historien. Daniels och Uppenbarelsebokens böcker avviker aldrig från den historiska ordningen att hedendom föregår påvedöme, och när Uppenbarelseboken introducerar den tredje ödeläggande makten, den falske profeten, upprätthålls denna ordningsföljd alltid.

Utan Paulus undervisning om att profetians bokstavliga ting övergick till det andliga under den tidsperiod som hör till korset uppstår ett dilemma i samband med Kristi förutsägelse om Jerusalems förstörelse, vilken återfinns i alla evangelierna utom Johannes. De två symbolerna för påvedömet som är förbundna med ”det dagliga” i Daniels bok är förödelsens styggelse och förödelsens överträdelse. Dessa två symboler representerar vilddjurets märke (styggelsen) och vilddjurets bild (överträdelsen).

Överträdelsen som tillåter påvedömet att mörda dem som det betraktar som kättare är föreningen mellan kyrka och stat, där kyrkan har herraväldet över förhållandet. Således framställer Daniel föreningen mellan kyrka och stat, som är den påvliga vilddjursmaktens bild, såsom förödelsens överträdelse. Bibeln identifierar avgudadyrkan som en styggelse, och hela den påvliga maktens avgudadyrkan framställs genom dess avgudasabbat, vilken Johannes kallar vilddjurets märke, och Daniel kallar den styggelse som ödelägger.

Och från ett av dem sköt ett litet horn upp, som växte utomordentligt mycket åt söder och åt öster och mot det härliga landet. Och det växte ända upp till himlens härskara; och det kastade några av härskan och av stjärnorna ned till jorden och trampade på dem. Ja, det upphöjde sig ända till härskarans furste, och genom honom togs det dagliga offret bort, och platsen för hans helgedom störtades omkull. Och en här gavs åt det mot det dagliga offret på grund av

överträdelse, och det kastade sanningen till marken; och det handlade och hade framgång.
Daniel 8:9–12.

Vi kommer att behandla dessa verser mer ingående i en annan artikel, men i vers elva var den makt som upphöjde sig mot Kristus det hedniska Rom, när de försökte döda honom vid hans födelse och sedan slutligen gjorde det vid korset. Versen säger att ”genom honom” (det hedniska Rom) ”togs det dagliga bort”. Det hebreiska ord som översatts med ”togs bort” är ”rum”, och det betyder ”att lyfta upp och upphöja”. Det hedniska Rom skulle lyfta upp och upphöja hedendomens religion, och just detta gjorde de i historien. Det är därför de kallas ”det hedniska Rom”.

Nästa vers anger att det påvliga Rom gavs en ”här” (militär makt) som var emot, eller skulle övervinna, ”det dagliga” (hedendomen). Också detta är ett historiskt faktum, ty militär styrka användes av påvedömet (även om det aldrig har haft någon egen armé) för att övervinna det hinder som lagts i vägen för dess uppgång till makten. Den makten kom från det hedniska Rom. Den militära makt som det använde gavs åt det genom ”överträdelse”, ty den överträdelse som gjorde det möjligt för det att behärska de kungars arméer som satte det på tronen år 538, var överträdelsen i föreningen mellan kyrka och stat. Först behandlas det hedniska Rom i vers elva, där den studerande underrättas om att det hedniska Rom skulle resa sig mot Kristus och att det skulle upphöja hedendomens religion.

Nästa vers beskriver den överträdelse i föreningen mellan kyrka och stat som gjorde det möjligt för påvedömet att övervinna och undanröja det hinder som det hedniska Rom hade utövat mot henne. Historien bekräftar tillämpningen av båda dessa verser. ”Det dagliga” representerar antingen det hedniska Rom, den makt som stod emot Kristus, eller hedendomens religion, vilken upphöjdes av det hedniska Rom. Symbolen för ”det dagliga” följs därefter av påvedömet, eftersom den identifierar den överträdelse mellan kyrka och stat som är det som utrustar påvedömet med en här för att utföra dess smutsiga arbete. Daniels tredje användning av ”det dagliga” är den fråga som frambringar svaret, vilket utgör adventismens centrala pelare.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid avser synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, genom vilken både helgedomen och hären blir nedtrampade? Daniel 8:13.

I denna vers ställs frågan om hur länge synen skall vara, och därmed efterfrågas ett svar som anger en varaktighet, inte en tidpunkt. Frågan gäller inte på vilket datum synen skall uppfyllas, utan vilken synens varaktighet är. Versen frågar inte ”När?”, den frågar: ”Hur länge?” Synen handlar om hedendomens ödeläggande makter, framställda som ”det dagliga”, och påvedömet såsom framställt genom påvedömet överträdelse, vilken fullbordas när hon begår otukt med jordens kungar. Dessa två ödeläggande makter, hedendomen följd av påvedömet, skulle förtrampa helgedomen och hären under en period av ”sju tider”.

Det är viktigt att inse att nedtrampandet av den bokstavliga helgedomen, som började på Babylons tid och fortsatte fram till Jerusalems förstörelse genom det hedniska Rom år 70 e.Kr., utfördes av hedniska makter från början av denna historia till dess slut. Således var det bokstavlig hedendom i plural som trampade ned den bokstavliga helgedomen och den bokstavliga härskaran (Guds folk).

Men det var det andliga Rom som trampade ned det andliga Jerusalem och det andliga Israel.

Men förgården som är utanför templet skall du lämna utanför och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader. Och jag skall ge makt åt mina två vittnen, och de skall profetera i ett tusen två hundra sextio dagar, klädda i säcktyg. Uppenbarelseboken 11:2, 3.

Johannes Döparen var en sammanbindande länkprofet som identifierade hushållningens övergång från den jordiska helgedomen till den himmelska, utan att känna fullheten av sitt verk. Paulus var en sammanbindande länkprofet som identifierade hushållningens övergång från det bokstavliga Israel (härskarorna) till det andliga Israel. Det Jerusalem som trampades ner i fyrtiotvå månader var det andliga Jerusalem.

”De här omnämnda tidsperioderna — fyrtiotvå månader” och ”ett tusen två hundra sextio dagar” — är desamma och representerar båda den tid under vilken Kristi kyrka skulle lida förtryck från Rom. De 1260 åren av påvlig överhöghet började år 538 e.Kr. och skulle därför upphöra år 1798. Vid den tiden tågade en fransk armé in i Rom och tog påven till fånga, och han dog i landsflykt. Även om en ny påve kort därefter blev vald, har den påvliga hierarkin sedan dess aldrig mer kunnat utöva den makt som den tidigare besatt.” The Great Controversy, 266.

Paulus påpekade att vid den övergång som ägde rum i korsets historia blev det andliga Jerusalem, som ”är där ovan”, den stad som Gud utvalde att sätta sitt namn till, och det bokstavliga Jerusalem upphörde att vara det Jerusalem som avses i Bibelns profetia.

Ty detta Agar är berget Sinai i Arabien och motsvarar det Jerusalem som nu är och som är i trældom med sina barn. Men det Jerusalem som är där ovan är fritt, och det är vår allas moder. Galaterbrevet 4:25, 26.

Denna sanning är väsentlig att förstå rätt, och den felaktiga tillämpningen av det bokstavliga Jerusalem som symbol i Bibelns profetior är en del av det bedrägeri som jesuiterna skapade för att undergräva sanningen att påven i Rom är antikrist. Denna falska lära frambringar inom den avfälliga protestantismen en uppfattning som får dem att felaktigt se på den moderna judiska nationen Israel som en profetisk symbol. Det bokstavliga Jerusalem upphörde att vara Guds Jerusalem vid korsets tid.

”Staden Jerusalem är inte längre en helig plats. Guds förbannelse vilar över den på grund av förkastandet och korsfästelsen av Kristus. En mörk skuldbeläggande fläck vilar över den, och aldrig mer skall den vara en helig plats förrän den har renats genom himlens renande eldar. Vid den tid då denna av synd förbannade jord renas från varje fläck av synd, skall Kristus åter stå på Olivberget. När hans fötter vilar på det, skall det klyvas itu och bli en vidsträckt slätt, beredd för Guds stad.” Review and Herald, 30 juli 1901.

Betydelsen av åtskillnaden mellan det bokstavliga Jerusalem och det andliga Jerusalem kommer att behandlas när vi betraktar Kristi profetia om världens ände. Fjärde gången Daniel identifierar ”det dagliga” är i kapitel elva.

Och härskaror skall stå på hans sida, och de skall orena den starka helgedomen, och de skall avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa förödelsens styggelse. Daniel 11:31.

Denna vers identifierar det hedniska Roms verk i att sätta påvedömet på jordens tron år 538. "Armarna" representerar det hedniska Roms militära styrka, som trädde upp till stöd för påvedömet med början hos Klodvig, frankernas kung, år 496. Olika europeiska kungar verkade för påvedömet upphöjelse efter Klodvig, men versen identifierar fyra ting som de europeiska kungarna (armarna) gjorde för påvedömet, sedan de hade överträtt genom att ingå en allians mellan kyrka och stat med Tyrus sköka.

När de väl hade ställt sig på påvedömet sida, "orenade" eller förstörde de staden Rom, som var symbolen för styrkan hos såväl det hedniska som det påvliga Rom. Den orenande handling som avses i versen utfördes gång på gång genom åren, i det att staden Rom utsattes för fortlöpande militära angrepp. Dessa europeiska kungar (armarna) skulle också "ta bort det dagliga". Det hebreiska ord som i denna vers översatts med "ta bort" är inte "rum", såsom det var i kapitel åtta. I denna vers är det ord som översatts med "ta bort" "sur", och det betyder att avlägsna. De europeiska kungarnas armar skulle avlägsna det hedniska motståndet mot påvedömet uppstigande år 508. Sedan skulle dessa armar år 538 sätta påvedömet på jordens tron. Och vid kyrkomötet i Orléans, just det året, genomförde påvedömet en söndagslag.

Söndagen som gudstjänstdag är vad syster White kallar den "avgudiska" sabbaten, och avgudadyrkan är den fullkomliga bibliska definitionen av ordet "styggelse". År 538 uppställde det hedniska Roms armar den förödelsens styggelse.

"Alla som kommer att upphöja och tillbe avgudasabaten, en dag som Gud inte har välsignat, hjälper djävulen och hans änglar med hela kraften av den förmåga Gud har gett dem, vilken de har förvänt till en orätt användning. Inspirerade av en annan ande, som förblindar deras omdöme, kan de inte se att upphöjelsen av söndagen helt och hållet är den katolska kyrkans inrättning." Selected Messages, bok 3, 423.

Profetian och historien bekräftar den tillämpning vi just har identifierat för vers trettioett. När vi säger att profetian bekräftar denna tillämpning, syftar vi på det faktum att det finns andra profetior som behandlar samma förhållanden, utan att vi för den skull för in dem i framställningen här och nu. Den femte och sista gången Daniel använder "det dagliga" återfinns i kapitel tolv.

Och från den tid då det dagliga offret avskaffas och den förödelsens styggelse upprättas, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som uthärdar och når fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. Daniel 12:11, 12.

Profetia och historia bekräftar att motståndet mot påvedömet uppstigande i huvudsak upphörde år 508, när det sista av tre geografiska hinder (goterna) rycktes upp, såsom Daniel kapitel sju anger.

Jag betraktade hornen, och se, bland dem steg ett annat litet horn upp, inför vilket tre av de första hornen rycktes upp med rötterna; och se, detta horn hade ögon såsom människoögon och en mun som talade stora ord. Daniel 7:8.

De tre hornens undanröjande illustreras på de två heliga tavlorna, och när det tredje av dessa tre geografiska hinder drevs ut ur staden Rom år 508, undanröjdes motståndet mot påvemaktens uppkomst. Uppresandet som omtalas i vers elva representerar de trettio åren mellan 508 och 538. Det utpekar trettio år under vilka förberedelsen för att upprätta syndens människa i Guds tempel fullbordades.

Ordet som översatts med ”tages bort” är också ”sur”, vilket betyder att avlägsna, och år 508 avlägsnades (togs bort) motståndet mot påvedörets uppstigande. Från detta datum för dig ett tusen två hundra nittio år till 1798 och påvedörets dödliga sår. Ett tusen tre hundra trettiofem dagar för dig till den första besvikelsen och början på dröjsmålstiden alldeles vid slutet av år 1843. Versen utlovar en välsignelse åt dem som ”kommer” till 1843. Ordet ”kommer” betyder att beröra. Den första dagen år 1844 markerar den första besvikelsen, men den sista dagen av 1843 berör det första ögonblicket av 1844. Den sista dagen av ett år berör den första dagen av det följande året. Välsignelsen som är förknippad med detta datum bekräftas av historien och profetian.

Vi skall i nästa artikel fortsätta vår behandling av betydelsen av ”det dagliga” som en grundläggande sanning.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu framställas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat orienteringen. Budskapen skall gå ut till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.

”Budskapet gavs. Och det bör inte vara någon fördröjning i att upprepa budskapet, ty tidens tecken uppfylls; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges enligt Guds förordnande, och det kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel stå upp på sin lott för att avge sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.